

Får jag lov?

Stänga in. Släppa ut. Sparka på. Stänga in. Framåt bakåt runt i en ring dansa dansa dansa. Hårt mjukt. Ramla omkull. Stör dig på mig snälla stör dig på mig.

En mjuk varm god död fisk. I en slitstark kopparburk för dig. Till mig. Går inga tåg. Mer. Det tåget har gått. Det var ingen ombord. På tåget. Det var tomt. Men det var mitt. Det var inte ditt. Stör dig på mig, gör det. Jag väntar som vanligt fast tågen slutat stanna vid min station. De har byggt om vänthallen till ett kafé, mycket trivsamt. I brist på konkurrens finns inget behov av nybakade kanelbullar. Det är ett aber. Det drar ner det först så attraktiva intrycket. Men här gräddas inga nya bullar. Det blir inga nya bullar. Det blir bullar från storpäck på Konsum. Det är också bullar. Det är bullar till dig och mig. Vi som tar vad vi får eller så tar vi inget alls. Men vi tar inte det vi verkligen vill ha. För det får vi inte. Och du och jag, vi gör inte sånt som vi inte får. Vi lyder. Minsta motståndens lag.

Dansar du på parkeringen. Varför inte. Den är tom. Det finns plats. Men den är ju för bilarna. Och cyklarna. Och sparkarna på vintern. Alla som ska stanna till och fika hos oss på Kafé Station. Nu när inget tåg längre stannar. Vi kan gå någon annanstans. Vi kan dansa på spåret. Akta så du inte snubblar på rälsen. Jag tänker inte följa jag tänker inte föra jag tänker inte styra dig och inte låta mig styras, kan man fortfarande dansa då? Jag vill ju dansa med dig. Om vi inte rör varandra då kanske, men jag vill röra vid dig jag vill inget annat än att röra dig. Beröra dig. Men inte styra då lägger jag mig på rälsen, men huvudet nedåt i en pöl. Då låtsas jag som att du inte finns. Som att jag inte finns. Vi finns inte om vi inte tar i varandra. Vi måste ta i varandra. Det är hela meningen hela poängen hela alltet.

Mellan kaffekoppar och kakfat, mellan maränger och italienska skorpor, där emellan där finns rum för en till. På väggen hänger en duk. En duk från en annan tid. När drömmarna var drömmar och inte nostalgiska minnen av drömmar. Duken fylld av färg och framtid. Av bekräftelse komma ska. Av kärlek komma ska. Av allt som kan tänkas komma ska. Som inte kom. Som inte ska. Tristare kan ingen vara än Guds lilla barnaskara som växte upp och skaffade sig ett halvdant jobb utan utsikter utan drömmar utan mål i all ensamhet, att bli vuxen för att det är det man blir när man fyllt år en gång för mycket. En gång för lite. När man inte hinner ifatt sig själv alltid steget efter. Det finns ingen här. Allt detta letande efter sig själv när man springer efter sin egen svans och aldrig kan ta den och bita ihjäl den eller känna konsistensen av den mellan sina starka hörntänder. Att få munnen full av pälsen från sin egen svans en dröm så god som någon. Att ha munnen full av sitt håriga ego, ska det någonsin bli verklighet.

En sida en sida en sida. En sida till mig. En sida som är min. En sida som är jag. En A4 sida som är jag. Jag märkte skillnaden direkt. På folk och folk. Det är skillnad på folk och folk. Det är skillnad på de som orkar stå och se på och de som orkar agera. Det är skillnad på de som inte gör någotdera. Det är skillnad på de som orkar rimma. Det är skillnad på de som vägrar. Det är skillnad på de som för och det är skillnad på de som följer. Jag vill inte föra. Jag vill inte följa. Vill inte vill inte vill inte. Men jag vill dansa. Jag vill verkligen dansa. Med dig.

Författaren rach00 med Poeter.se id #42611 innehar upphovsrätten